

mijmering / verslaafd

Net zoals bijna iedereen die ik ken ben ik verslaafd aan mijn mobieltje. Niet zo heel erg, denk ik zelf, op een schaal van een tot tien schat ik mijn verslavingsfactor in op vier. Mijn afhankelijkheid van mijn telefoon is nog niet zo groot dat ik er bij thuiskomst meteen naar grijp, hij kan gerust nog uren in mijn tas blijven zitten. Mijn systeem heeft het ding omarmd maar zich er niet aan uitgeleverd. Zo zie ik het, maar misschien ben ik zelf niet de beste maatstaf.

Wat gemakkelijk is aan een mobieltje is dat alles wat je meent te moeten weten onmiddellijk voorhanden is. Als ik 's nachts om tien over drie wil weten uit hoeveel letters het Swahili-alfabet bestaat hoef ik m'n telefoon maar te pakken en jawel: uit negenentwintig; vijf klinkers en vierentwintig medeklinkers. In één oogopslag zie ik ook dat het Austroaziatische Khmer tweeënzeventig letters heeft, waarvan tweeëndertig klinkers. Mij boeit dan hoe je al die tekens uit elkaar kunt houden en voor dat ik het weet is het half vijf. Bedenklijk vind ik dat door die onmiddellijke info mijn aandacht enorm versnippert. Ik begin met één vraag en eindig met vijfentachtig antwoorden op vragen die ik zelf

nooit zou hebben bedacht. Kijk ik in mijn zoekgeschiedenis - dat woord moest ik opzoeken en ik kwam uiteindelijk terecht bij een boekbespreking over 'De Cleopatra's want 'hé interessant' - dan kom ik heel wat guilty pleasures tegen. 'Keeping up appearances' is er zo een en Andre van Duin, Jiskefet en Van Kooten en de Bie. Allemaal uit de oude doos, maar wel onversneden leuk en zonder commerciële bijbedoeling.

Een van de eerste dingen die mijn kleinzoon vraagt als hij mij ziet is 'oma mag ik op je telefoon'? Het kind doet in een razend tempo spelletjes waar ik van duizel als ik er een nanoseconde naar kijk. 'Wil jij even spelen, ik moet naar de wc'. Dat heeft hij één keer gevraagd, toen hij terugkwam waren al zijn bonuspunten foetsie.

Factor vier, ik hoop dat ik het daar bij kan houden.